

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De usu, & frequentia qua sacra Eucharistia suscipienda est. 16

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

suscipere eam communionem, quia non subduntur Praelato Religionis ut proprio parochio. Secus si intra domum Religionis habitarent. Eman. Saâ, verbo Eucharistia n. 9. ex congregat. concilij. Bonac. disp. 4. quæst. 7. pun. 2. numero 11.

Secundo adverte peregrinos forenses, & quoslibet alios à domicilio proprio abentes ita ut commodè ad proprios parochos accedere non possint, ex tacita eorum licentia iuxta declarationem Eugenij IV. posse à religiosis, alijsve sacerdotibus facultatem administrandi Eucharistiam habentibus, communionem paschalem suscipere, & præcepto satisfacere, ut docuit Caietan. verbo absolutio. Nauarr. cap. placuit de poenitent. & remissionib. disp. 6. num. 27. Sotus in 4. disp. 18. q. 4. art. 2. Azor. t. 1. lib. 7. cap. 41. q. 8. & 9. & præ omnibus Sanch. lib. 3. de matr. disp. 25. à num. 17. ubi optimè probat non esse obligatos ad Ecclesiam matricem illius oppidi accedere, vel ad eam parochiam, in qua transeunt commorantur, quia non sunt propriae parochiae ex obligatione, esto possent esse ex voluntate. Tertio adverte sacerdotem ubique celebrantem communioni paschali satisfacere, quia solus laicali more communicans obligatur de manu proprii sacerdotibus Eucharistiam recipere, sicuti notavit Henricq. lib. 8. de Euchar. c. 55. Eman. Saâ, verbo Eucharistia n. 11.

11. Superest questio, an communione peccaminosa & sacrilega præcepto communicandi satisfacias? Videris satisfacere non posse, quia tibi non præcipitur communio, qua à Christo se separes, & condemnationem incurras, sed qua in Christo manens, eique vnitaris, & virtutem accipias ad tentationes inimicorum superandas. Ergo communione sacrilega satisfacere præcepto non potes, quia non exequeris communionem præceptam. Et confirmo. Ecclesia tibi præcepit reuerenter suscipere Eucharistiam, ut constat ex illis verbis textus in dicto cap. omnes virisque sexus: Suscipiens reuerenter ad minus in pascha Eucharistiae sacramentum. At si indignè communices non reuerenter, sed irreuerenter Eucharistiam accipis. Ergo præcepto non satisfacis. Deinde præcepto recitandi horas canonicas non satisfacis, si absque vlla attentione recites, quia non recitas deuotè, & attentè, sicuti cauetur in cap. adentes. De celebrat. missarum. At in dicto cap. omnis cauetur communionem reuerenter fieri debere. Ergo leuiter reuerentia satisfacere præcepto non potes. Et ira sustinet Durand. Capreolus, Adrian. & alij quos refert, & sequitur Didac. Nuñez. q. 80. art. 11. difficult. 3. dub. 4. Bartholom. de Angelo. dial. 46. §. 176.

12. Nihilominus longè verior est opposita sententia, affirmans sic indignè communicantem satisfacere præcepto paschalis communionis. Sic docuerunt Azor. t. 1. lib. 7. cap. 41. q. 12. Sotus lib. 2. de iust. q. 3. art. 10. Suar. disp. 70. sect. 3. Egid. de Coninch. q. 80. art. 11. dub. 4. num. 107. Eman. Saâ, verbo Eucharistia. num. 25. Bonac. disp. 4. q. 7. pun. 2. num. 12. Fagundes de tertio Ecclesia præcepto lib. 1. cap. 7. num. 4. & alij apud ipsos. Ratio est, quia Ecclesia eam communionem præcipit, qua in se spectata te Christo vnire possis, & ab eo robur ad tentationes superandas accipere, non vero qua de facto hos effectus obtineas, alijs in peccato mortali existens, illiusque immemor recipiens Eucharistiam absque vilo dolore obligatus elies iterum communicare, si indignitatem cognosceres. Confirmantque potest ex præcepto audiendi Missam, cui satisfacis tamen ex sine prauo, & mortaliter peccaminoso audias, quia non præcipitur auditio, quae de facto, & secundum omnes circumstantias gratia fit Deo, & in illius cultum cedat, sed quae ex se Deo placeat, illumque colat, & veneretur.

13. Hinc solum est fundamentum oppositæ sententiæ. Ea communicatio præcipitur, quæ ex se potest te Christo vnire, tamen de facto ob tuam indispositionem non vniat. Et licet Christus, & Ecclesia huius sacramenti susceptione hanc vnionem de facto intenderint, id præceptum non est, sed est finis ipsius præcepti. Ad confirmationem primam respondeo particulam illam reuerenter, si sub præceptum cadit de reuerentia exteriori, & interiori, qua hoc diuinum sacramentum recognoscitur, esse intelligendum, non de reuerentia proveniente à gratia sanctificante. Secundo respondeo negando illam particulam reuerenter sub præceptum Ecclesiasticum cadere, sed exprimeret modum, quo ex præcepto diuino hoc Ecclesiasticum præceptum seruandum est. Etenim præcepto diuino astringimur non solum ad communicandum, sed ad dignè, & sanctè communicandum. Ad confirmationem secundam respondeo esse longè diuersam rationem de oratione, & communione. Oratio namque esse non potest absque attentione, quare præcipiendo orationem præcipitur attentio, tamen non exprimitur. At communicatio esse potest absque reuerentia à gratia proveniente.

14. Transgressores huius præcepti ab ingressu Ecclesiæ arceantur, & Ecclesiastica sepultura priuari, quia sic cauetur in dicto cap. omnis virisque sexus. Necessaria tamen est sententia iudicis, ut hanc poenam incurant. Quapropter ferè in omnibus diocesibus excommunicatio ipso facto lata est.

15. Ad extremum inquires, an sint aliqui fideles crebrius quam semel in anno obligati ad communicandum? Respondeo iure communi nullum esse obligatum sub graui culpa. Nam esto in Clement. ne in agro. §. sanè de statu monachor. statutum sit monachos singulis mensibus confiteri debere, & in prima dominica mensis Eucharistiam recipere, & in Trident. sess. 25. cap. 10. de Regularib. monialibus confessio, & communicatio mensis præscribitur, nullum est verbum, ex quo obligatio grauis inducatur, sicuti docent Valer. Reginald. praxi fori. poenitent. lib. 9. num. 73. in fine. Man. Rodrig. t. 1. egular. quæst. 62. art. 1. Fagundes de tertio Ecclesia præcepto. lib. 1. cap. 6. numer. 8. aduersus Nauarr. sum. cap. 21. num. vlt. Tabienam, verbo communicatio num. 14. & Armillam, num. 16. Dixi iure Communi. Nam constitutiones speciales cuiuscunque religionis spectandæ sunt, an ex illis obligatio communicandi oriatur.

P V N C T V M. X V I.

De vsu, & frequentia qua sacra Eucharistia suscipienda est.

1. Semel tantum in die communicandum est.
2. Singulis diebus potest accipi communicatio, sed non omnibus exceptis spectata eorum conditione.
3. Quilibet hora diei recipi Eucharistia potest.

1. P Ræceptum Ecclesiasticum esse, ne plusquam semel eodem die Eucharistia recipiatur constat ex cap. consuluisti. de celebrat. missar. & cap. suscipi. de consecrat. disp. 1. qui textus esto de solo sacerdote celebrante loquatur, omnes Doctores extendunt ad laicalem communionem, & merito quia in celebrante ob vtilitatem totius Ecclesiæ permitti poterat bis, & ter eodem die celebrare, sicuti permittitur in die Natalis Domini, quod tamen laicè communicanti non expediebat. Finis huius prohibitionis præcipuus fuit reuerentia tanto sacramento debita. Deinde ut aptius passio, & mors Domini representarentur. Cum enim Christus Dominus semel tantum passus, & mortuus sit, congruit, ut dixit Alexand. in dicto cap. sufficit, ut semel tantum in die in hoc sacramento, quo eius passio, & mors recolitur, susciperetur. Ab hac regula ut dixi excipiendus est casus, quo sacramentum recipi indigeret ob aliquam irreuerentiam ei imminentem vitandam. Valq. disp. 214. cap. 3. in fine.

2. Singulis autem diebus illam feria 6. parasceues recipi Eucharistia potest, quia neque eia die sacra Eucharistia suscipi prohibetur diuino, vel Ecclesiastico præcepto, sed potius permittitur, ut colligitur Ordine Romano, in officio Parasceues. Ex sermone B. Dorothei de mendacio. post princ. Ex Amalario. lib. 1. de Ecclesiasticis offic. cap. 12. & 15. & tradit Valq. disp. 232. cap. 2. num. 21. Quinimo plures Ecclesiæ Patres non incitant, & persuadent, ut quotidie sacram accipiamus Eucharistiam, præcipue Ambros. lib. 5. de sacram. cap. 4. Cyprian. serm. 6. de orat. domin. Hieronym. epist. 28. ad Lucinium August. epist. 122. ad Probum. Chrylost. Theophil. & alij plures quos refert Alphons. Salmerton. t. 5. tract. 50. & præcipue 9. tract. 41. in Ioann. Ad idemque sunt plures textus ex iure canonico, præcipue cap. quotidie de consecrat. dist. 1. & cap. si quotiescumque cap. si non sunt tanta peccata de consecrat. dist. 2. & specialiter Trident. sess. 22. cap. 6. & catechismus Pij V. 2. p. de Eucharist. num. 46. Verum hoc intelligendum est, si magno deuotionis, & Charitatis seruore ad tantum suscipiendum sacramentum disponamur. Neque enim expedit reuerentia tanto sacramento debita, ut quotidie communicetur tepido, & remisso in Charitate, curisque secularibus implicato. Quapropter spectata hominum conditione paucissimi sunt, quibus expediat singulis diebus communicare, rari & pauci quibus plusquam octaui quoque die. Qui autem hi sint non cuiusque arbitrio, sed prudentis confessorij iudicio relinquendum est: ut ex D. Thom. q. 80. art. 10. & in 4. dist. 12. q. 13. art. 1. qq. 2. Bonavent. eadem d. p. 2. q. 2. Alexand. Alet. 4. part. 4. §. 1. q. 2. Richard. in 4. dist. 12. art. 6. q. 1. Albert. lib. de Missa in fine. S. Antonin. 3. p. tit. 14. cap. 12. §. 5. colligunt Siluelt. verbo Eucharistia. 3. q. 15. Suar. disp. 69. sect. 4. Valq. disp. 214. cap. 3. circa finem. Egid. de Coninch. q. 80. art. 10. à num. 79. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 4. cap. 5. n. 7. Bonac. disp. 4. q. 7. p. 2. n. 16. Fagundes. de tertio Ecclesia præcepto, lib. 3. cap. 7. & alij Neothetici.

3. Item recipere potes Eucharistiam qualibet hora diei modo ieiunus sis, quia nulla est à iure pro susceptione Eucharistiae hora determinata. Siluelt. verbo Eucharistia 3. §. 16. num. 5. Angel. eodem §. 16. Henricq. lib. 8. cap. 35. n. 5. Fagundes lib. 3. cap. 7. in fine. Verum esto ita sit, seculis tamen aliqua specialis causa non debet permitti sub vesperam aut intermesa nocte Eucharistiam recipi, quia id nec sacramenti reuerentiam decet, nec occasionem scandali fugit. Egid. de Coninch. q. 80. art. 10. in fine.